

תת"ע 801/05/20 - דרע עלי דרע עלי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

תת"ע 801-05-20 מדינת ישראל נ' דרע עלי
תיק חיצוני: 90515869700

מספר בקשה: 2

בפני כבוד השופטת מנאל חליחל-דיאב
המבקש דרע עלי דרע עלי
נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

- מונחת לפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן ביום 2/6/20. המבקש הורשע בהיעדרו בביצוע עבירה מיום 30.1.20, שעניינה חציית צומת באור אדום, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה. במסגרת גזר הדין הושת על המבקש קנס בסך 1,500 ₪ ופסילה על תנאי של 3 חודשים למשך שלוש שנים.
- לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובת המשיבה, אני בדעה כי דין הבקשה להידחות, ולהלן יובאו טעמי לכך:
- סעיף 130(ח) לחסד"פ קובע כי רשאי בית המשפט לבטל פסק דין שניתן בהיעדר "אם נוכח כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו" של הנאשם לדיון, שהתקיים בעניינו. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע, כי לפיו 'היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו' עומד בפני עצמו, ואינו מצטבר לתנאי הנוסף המוזכר בסעיף הנ"ל. (ראו ע"פ 3346/10 סעדיה נ' מדינת ישראל).
- ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (נבו 25.03.2018) חזר בית המשפט העליון על דוגמאות וכללים אותם התווה לאורך פסיקותיו לעניין המשוכה אותה נדרש לעבור הטוען לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון: "לאור חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44א לתקסד"פ, עומדת משוכה גבוהה למדי בפני הטוען לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון. כך, ברע"פ 10319/07 פדידה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2007) (להלן: עניין פדידה), נשלחה הזמנה לדיון לתיבת הדואר של המבקש, במושב בו הוא מתגורר. טענתו של המבקש, כי תיבות הדואר במושב פרוצות "וכי דברי דואר אינם מגיעים ליעדם באופן תדיר", נדחתה, משלא צירף המבקש "כל חומר העשוי לאשש את טענתו". בע"פ 6859/07 אלפונסו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.9.2007) (להלן: עניין אלפונסו), טען המערער כי לא קיבל את הזימון למשפט ולא ידע על אודות פסק הדין שניתן נגדו, "בשל שיבושים בחלוקת הדואר במקום מגוריו". הטענה נדחתה, לאחר שהוכח כי הזימון לדיון ופסק הדין נשלחו אל כתובתו של המערער בדואר רשום, "דבר המאפשר לראות בכך המצאה כדין". גם טענה לפיה מועד הדיון נשתכח מהמבקש, ולפיכך הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, נדחתה תוך קביעה, כי "שכחה של מועד הדיון אינה מהווה סיבה מוצדקת לביטול פסק הדין וקיום דיון נוסף" (ע"פ 5377/03 ג'מאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.6.2003), וראו גם, רע"פ 3518/15 מלקמו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.4.2017); רע"פ

2673/11 זימנר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.4.2011). טענה כי הזמנה לדין לא התקבלה, מאחר שהמבקש שינה את כתובת מגוריו, בה התגורר ביחד עם הוריו המבוגרים, גם כן..... עוד נקבע, כי היעדרותו של המבקש מהדין והיעדרות בא כוחו, בשל מצבו הרפואי, מבלי שהתבקשה דחייה של הדין, אינן מהוות סיבה מוצדקת לאי התייצבות (רע"פ 3313/17 עאסלה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.4.2017).

5. אשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין מקורה, כמו קודמתה, בסעיף 130(ח) לחסד"פ, הקובע כי בית המשפט רשאי לבטל פסק דין שניתן בהיעדר הנידון "... אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין". כאשר מדובר בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. בבתי המשפט נדונה לא אחת הטענה לקיומו של עיוות דין, בהקשר לסעיף 130(ח) לחסד"פ. כך, ברע"פ 2575/17 גייאר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.9.2017) נקבע, כי מבקש אשר אינו מנמק את טענתו מדוע ייגרם לו עיוות דין, "זולת טענה כללית שהעלה לפיה הוא כופר במיוחס לו", אינו עומד באמות המידה לביטולו של פסק דין שניתן בהיעדר. לסיכום, על הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים כבדי משקל לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

ומן הכלל אל הפרט

6. בהינתן העובדה כי הודעת הקנס נשלחה אל המבקש בדואר רשום, לכתובת המדווחת במשרד הפנים, חלה לגביו "חזקת המסירה". בהתאם לפסיקה שלעיל הרי שהמבקש לא הצביע על סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין ולא צלח את המשוכה שהוצבה בפניו בעניין זה. יתרה מכך, מתגובת המשיבה עולה כי בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה המלמד כי המבקש קיבל לידיו את גזר הדין ביום 20.6.20.

7. באופן דומה, אין כל חשש לעיוות דין. טענתו של המבקש, לפיה ביטול פסק הדין נדרש לשם הסבת הדו"ח, אינה מהווה נימוק המצדיק, בשלב זה ובהינתן השיהוי הרב, העתרות לבקשתו (ראו לעניין זה: רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת ישראל (26.3.2014); רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל (27.12.2011)).

8. סיכומי של דבר, הבקשה נידחת.

ניתנה היום, ח' ניסן תשפ"ג, 30 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.